

[Poul Schlüter.]

med inden- og udenlandske vurderinger, som påpeger, at Danmarks økonomi er i uføre. Statsministeren havde selv én alvorlig bemærkning på side 1 i sin åbningstale, hvor han siger, at over for inflationen må vi sætte effektivt ind, hvis vi skal sikre den økonomiske vækst og den høje beskæftigelse. Det er sandt nok, men talen viser jo overhovedet ikke, at regeringen har vilje til at sætte ind, så vi kan bevare de positive træk i vor økonomi og kan få uskadeliggjort de negative.

Jeg mener, at jeg er nødt til at slå fast, at regeringen med åbningstalen viser sig ganske rådvild. Det er, som om vi har en regering, der har opgivet at styre. Den beskæftiger sig med et hav af detaljer, men den lader hovedsagen, den økonomiske situation, hvile. Hvad skulle egentlig kunne få statsministeren til at tro, at med det oplæg, han nu byder folketinget, skulle det komme til at stå bedre til i dansk økonomi om et år, end det gør nu? Regeringen er rådvild, og befolkningen er uden rådgivning.

På kongressen udtalte økonomiministeren nogle sætninger, som alle lagde stærkt mærke til, om, at regeringen overvejede indgreb på pantebrevsmarkedet. Nogle uger efter, i mandags, sagde statsministeren, at han ville hverken bekræfte eller afkræfte, at indgreb var i vente. Samme dag oplyste finansministeren, at det var i alt fald ikke i hans ministerium, man arbejdede med denne sag. Hvad er konsekvensen, når befolkningen efterlades i et sådant mørke? Det er selvfølgelig, at man prøver at disponere og dække sig ind, og vi har i sidste uge oplevet 4 dage, hvor der er blevet tinglyst lige så mange pantebreve, som der normalt bliver på $\frac{1}{4}$ års tid. Det er noget, som spiller en rolle, og jeg mener, at statsministeren har ansvaret for en helt fantastisk stor gældsstiftelse, i milliardstørrelse, som nu er blevet virkelighed. Dermed spænder regeringen igen ben for sin egen politik ligesom i fjor med ændringen af momsrefusionerne eller i år med momsrefusionens afskaffelse. I dag får vi måske omsider klar besked, men meget er sket i mellemtiden. Der har manglet plan over regeringens sigte.

Så har jo alligevel statsministeren ledet landet i et år, som blev det første med de store EF-fordele, allerede i år vel på mere

end 3 mia kr. i øgede eksportindtægter, men jeg mener, regeringen har formået disse fordele med sin økonomiske politik. De burde have været brugt f.eks. til en skattelettelse, da landbrugsordningerne faldt bort, til imødegåelse af prisstigningerne, som jo til dels er indenlandske og selvforskyldte. Hvor har vi dog misbrugt højkonjunkturens gode chancer for at skabe velstand for borgerne og balance i samfundsøkonomien! Vi har fået EF-fordele, vi har fået en afgørende forbedring i vort bytteforhold, eksportindustriens ordrebøger er fyldt, og beskæftigelsen er på et højdepunkt, men hvad siger status? Ja, den siger jo, at i første halvår af 1973 fik vi et underskud på handelsbalancen på mere end 5 mia kr., en uhyggelig rekord, prisstigninger i et tempo, der vel svarer til 8-10 pct. på årsbasis, importstigninger i størrelsen 30 pct., mens industrieksporten stiger mindre end 10 pct., og dertil en forrygende lånoptagelse i udlandet. Bliver prisstigningerne mon ikke kraftigere endnu? Tør statsministeren regne med andet? Og hvad siger regeringen til forlydenderne om, at vi kan vente op til 40 pct. papirlønsstigninger inden for de næste 2 år?

Det er jo ikke, fordi regeringen ikke allerede har skaffet sig et utal af nye indtægter på højere skatter og afgifter. Milliardstore importafgifter i en periode, forhøjelser af benzin- og vægtafgifter og cigaretafgifter og spiritusafgifter, $2\frac{1}{2}$ pct. på hussalg, folkepensionsbidraget ud af skatteloftet, skærpelse af den særlige indkomstskat, forhøjet arveafgift, nu moms på byggeriet, forringelse af lagerafskrivningerne — alt dette, som giver flere penge i statskassen. Og så kommer altså nu de nye boligskatter, de højere selskabsskatter og formueskatter, afskaffelse på en eller anden måde — vi ved ikke rigtig endnu hvordan — af rentefradragsretterne, og hvem ved, hvor det hele skal ende? Måske ikke engang de herrer Ømann og Morten Lange.

Og så forstår jeg, at regeringen stiler mod, at vi i år skal gennemføre ØD-lovgivningen, og forslagene forelægges uændret for os. Det var, ligesom statsministeren havde en imødekommende og venlig tone fremme, mens hr. Thomas Nielsen for nylig var på en velfortjent ferie; man kunne ligesom forstå, at nu ville statsministeren godt forhandle. Men